

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litra, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

KAYTE NUNN

ULTIMA REUNIUNE

Traducere din limba engleză
ANA-MARIA GONȚEA

The logo for DREAM BOOKS features a stylized bird or wing icon to the left of the text "DREAM BOOKS".

DREAM
BOOKS

1

Oxford, 1976

Durase o clipă; o mică răzbunare pentru un delict mult mai grav. Nu furase niciodată până atunci, nici măcar ceva dulce. De regulă, ea nu mințea, nu înșela și nu fura. Dar acum era altceva.

Își șterse o peliculă de sudoare de pe ceafă, ridicându-și șuvițele de păr umede în încercarea de a se răcori. Rochia de bumbac – madras, croită pentru climatul indian – i se lipea de picioare, iar pe călcâi i se formase o bășică de la cureaua sandalelor. Mai simțise o asemenea căldură, dar aproape că uitase cum submina moralul, cum devenea un act de voință să mergi mai departe, în pofida ei.

Aproape că nu observase porțiunile subțiri de iarbă care se albiseră complet pe marginea trotuarului, straturile de flori ofilite și frunzele care atârnavă fără vlagă din copaci. Vara fusese caniculară timp de patruzeci de zile fără ploaie. Situația era atât de gravă încât guvernul numise un ministru pentru secetă. Era ceva nemaiauzit. Un lucru nemaipomenit. Recorduri fuseseră doborâte.

Mergea singură, preocupată de alte probleme, în drum spre Beaumont Street. În geanta ei se afla articolul decupat care o ademenise în oraș într-o după-amiază de august atât de sufocantă.

Își parcuse mașina – un Rover nou, care torcea ca un pisoi și pe care era o plăcere să-l conducă – pe bulevardul larg din St Giles', la câteva minute de mers pe jos de la muzeu. Orașul era liniștit, studenții și lectorii plecaseră de mult, casele de scări erau tăcute, iar casetele nu mai aveau vrafurile de fluturași și bilețele care le umpleau în timpul semestrului. Turiștii se plimbau cu barca pe Cherwell cu mai multă sau mai puțină îndemânare sau se opreau la o bere, poate la Eagle and Child, The Bear

sau, dacă reușeau să o găsească, la The Turf. Era prea cald pentru a face altceva decât să te răcorești cu orice lichid.

Ajunșă la intrarea în Ashmolean, se uită la coloanele înalte și clasice și se strecură recunoscătoare în îmbrățișarea lor glacială. În timp ce salută din cap paznicul, se uită în jur în căutarea unui indicator. Ochii i se fixară pe un stand care indica expoziția: *Mici comori. Netsuke din perioada Edo.*

Înima îi tresări o clipă și respirația îi ieși în răsufări scurte.

– Vă simțiți bine, doamnă? întrebă paznicul în timp ce ea se sprijinea de pupitru pentru a se liniști.

– Da, da, răspunse cu o voce care nu sună ca a ei. Chiar bine, mulțumesc. Știți, căldura.

Paznicul zâmbi.

– Atunci e bine că sunteți aici.

Își îndreptă spatele, îi aruncă un zâmbet slab ca răspuns, apoi își strânse poșeta și merse spre indicator. Se afla la intrarea într-un coridor lung, așa că începu să meargă mai repede, în vreme ce tălpile sandalelor îi pocneau cu zgomot pe pardoseala tare. În scurt timp, se opri în fața unei uși. Încăperea situată dincolo de ea conținea vitrine de sticlă amplasate la anumite intervale de-a lungul pereților, iar în centru era o vitrină mare și dreptunghiulară.

Era singura persoană de acolo.

Înaintând, începu din partea stângă, scrutând fiecare vitrină și sculptură minusculă, căutând-o pe cea din fildeșul înalt de câțiva centimetri pe care o cunoștea la fel de bine ca pe pistruii de pe propria piele: detaliul cioplit pătat de cerneală, micul fald din spatele urechii, ochii negri scânteietori.

Trecu pe lângă un melc cioplit din lemn de cireș, o caracatiță care își ascundea chipul în spatele tentaculelor răsucite, un peștișor de aur cu ochii mari, două prepelițe alburii cu ochii din mici pietre de chihlimbar, cocoțate pe un strat de mei, o viespe așezată pe o pară pe jumătate mâncată, sculptată din bambus, o broască trăgând cu ochiul din interiorul unei samare...

Toate remarcabile în felul lor, însă nu era ceea ce căuta ea.

Deodată, o văzu.

Fata-vulpe. Iscusit luminată de dedesubt, astfel încât părea să strălucească de la sine, luminoasă pe fundalul negru intens.

Își ținu respirația și se uită în vitrină, examinând forma minusculă în căutare de indicii. Acolo era zgârietura infinitezimală de pe obrazul drept, fusta uzată în locul probabil lustruit de o mie de ori de un deget mare.

În timp ce se sprijinea de sticlă, când muchia teșită a acesteia alunecă pe carcasa de lemn de dedesubt, sări în spate ca și cum ar fi fost electrocutată. Se uită în jur, dar încăperea încă era goală. Tăcută.

Din acel moment până la ieșirea din muzeu, după câteva minute, se simți ca și cum rămăsese în afara propriei persoane, ca și cum degetul arătător al altei persoane fusese cel care împinsese încă o dată sticla, în timp ce se mișca încet pe pâslă, răcâind ușor pe lemn.

Îi luase o clipă să ridice sticla cu vârful unghiilor lăcuite și să-și strecoare cealaltă mână pe dedesubt, pipăind marginile de fildeș.

În total, luase șapte: caracatița, păsările, o pisică încolăcită care își lîngea lăbuța, o camelie de fildeș, un dragon mic și, bineînțeles, fata-vulpe. Voia să facă să pară un furt banal, că nici o piesă nu era mai importantă decât alta.

Lăsa șase din ele să cadă în geanta deschisă, dar nu putu să renunțe la fata-vulpe, încolăcindu-și degetele în jurul ei; simți în palmă duritatea marginilor figurinei netsuke. Transpirația i se uscaseră pe ceafă; tremură, ca și cum căldura de mai devreme trecuse de câteva ore, nu de câteva minute.

Trase cu unghiile sticla la loc și se întoarse să plece, cu inima bătându-i ca o tobă mică. Plutind ca într-un vis, trecu pe lângă paznic și ieși în lumină, unde ziua o lovi cu un pocnet, iar căldura albă o orbi.

Parcursese cam două sute de metri de-a lungul St Giles' înainte de a răsufli, așteptându-se să audă sirenele în orice clipă, să simtă o mână hotărâtă care să-i prindă umărul.

Ignorând privirile curioase care i se aruncară la intrarea în localul Eagle and Child, comandă o jumătate de halbă de bere cu limonadă, pe care o bău aproape până la fund și apoi ceru încă una.

După două zile, iată că apăru știrea pe a patra pagină din *The Times*, într-o rubrică îngustă, sub linia de pliere.

Furt: șapte figurine netsuke rare și valoroase

În data de 20 august, din Muzeul Ashmolean, Oxford. Douglas Pullman, custode al artefactelor asiatice de la muzeu, crede că furtul figurinelor japoneze netsuke a fost comis de profesioniști, deoarece a trecut neobservat timp de câteva ore, iar vitrina încuiată nu a fost deteriorată.

Ea scoase un ușor sunet de dispreț din adâncul gâtlejului. Vitrina nu fusese încuiată. Citi mai departe:

Printre acestea se numără și celebra „fată-vulpe“, care datează din secolul al XVIII-lea. O recompensă de 20000 de lire sterline este oferită pentru informații care să ducă la recuperarea lor. „În ansamblu, valoarea actuală a acestor figurine netsuke poate fi estimată la 150000 de lire sterline“, a declarat dl Pullman. „Cu toate acestea, ele sunt bine documentate, așa că se vor dovedi greu de vândut, cu excepția cazului în care hoții au găsit un cumpărător fără scrupule în ceea ce privește deținerea lor. Probabil aceste piese vor rămâne un timp departe de ochii lumii.“

Femeia împături din nou ziarul, îl așează pe masa din fața ei și începu să-și întindă marmeladă pe pâinea prăjită, iar un zâmbet liniștit îi arcuri buzele.

2

Londra, 1999

–În spatele fiecărei femei de succes...

Olivia împinse cu greu ușa biroului, își închise umbrela îmbibată de apă și tresări când văzu apa scurgându-se rapid pe covorul costisitor, înnegrind cenușiul luxuriant.

„... este o asistentă neapreciată, neplătită, care muncește pe brânci, fără mari avantaje.“

–... este un bărbat. Îmbufnat, spuse ea în schimb, terminând fraza șefei ei.

–Oh, ce bine! zise Elaine. Ai nimerit la fix.

Olivia își ținu gura, permițându-i lui Elaine să jubileze și să explice. Punea pariu că bonomia nu avea să dureze după ora prânzului, dar cu toate acestea era curioasă să afle care era cauza.

–Vânzarea, menționează Elaine cu o ușoară nerăbdare în glas. Aseară, la Bonham's. Am risipit rezervele față de articolele lăcuite; a fost deosebit de bine cu *inro*. E o înfrângere pentru Martinson.

Se lăsă atât de mult în spate pe scaunul ei pivotant, încât Olivia se temu că avea să se catapulteze prin fereastra din spatele ei, dar Elaine se opri chiar înainte de a fi prea târziu.

–Presupun că așa e, spuse Olivia.

Jeffrey Martinson era rivalul lui Elaine în domeniul artei. Era singurul comerciant independent de obiecte de artă asiatică al cărui sediu era în Londra și, deși în cele câteva ocazii în care Olivia îl întâlneau se părușe perfect agreabil, o întâlnire glacială dintre șefa ei și Jeffrey îi arătase că el și Elaine abia suportau să se afle în aceeași încăpere.

Abia începuse să lucreze și era plină de entuziasm la prima ei vânzare în Londra. Când intraseră în sală, Martinson le ținuse ușa deschisă,

salutând-o călduros pe Elaine. Olivia fusese luată prin surprindere să o vadă pe șefa ei intrând pe ușă fără să scoată un cuvânt de salut, lăsând-o pe Olivia în urma ei.

– Oh, nu o băga în seama, draga mea, îi șoptise el. Mă urăște de când i-aș fi furat unul dintre cei mai buni clienți. Bineînțeles că nu am făcut așa ceva.

– Cumva lucrul ăsta nu mă surprinde, spusese Olivia sec, ducându-și o mână la gură ca și cum ar fi spus mai mult decât ar fi trebuit.

Martinson o răsplătise cu un zâmbet complice, în timp ce-și netezea părul deja imaculat uns cu pomadă și își aranja reverele sacoului.

Elaine nu exprimase asta, dar Olivia era conștientă că perspectivele în carieră nu i-ar fi fost favorizate dacă ar fi fost văzută fraternizând cu inamicul, oricât de cordial ar fi fost acesta. După aceea, ori de câte ori participa la o vânzare, se asigura că nu era văzută stând de vorbă cu Martinson, cel puțin nu de față cu Elaine, deși el îi făcea întordeauna un semn de salut sau un gest subtil cu mâna.

Elaine ținea sub control strict activitățile, veniturile și personalul companiei sale, Cholmondeley's (pronunțat Chumley, în acel mod ciudat și elegant al englezilor de a elimina silabe întregi din anumite cuvinte), păzindu-și cu strășnicie clienții și ținându-i și mai aproape pe potențialii vânzători. Acesta era, neîndoios, motivul pentru care avusese atât de mult succes, dezvoltând agenția de două persoane și jumătate (în afară de Elaine și Olivia, Reg, contabilul, venea o zi pe săptămână) de-a lungul a aproape trei decenii, până când devenise una dintre cele mai respectate agenții din țară, cu toate că era una dintre cele mai mici.

– De nișă. Boutique. Experti și absolut discreți, menționase Elaine când o intervievase pe Olivia.

– În orice caz, ai întârziat.

Olivia fu readusă în prezent când Elaine miji ochii acuzator.

– *Religieuse?* propuse Olivia, înghițind o fomicătură în gât și sperând să-și liniștească șefa cu prăjitura ei preferată. Sunt din locul acela care îți place. Cel nou de lângă Sloane Square. *Le Merveilleux*. Fusese încetinită nu numai de ocolul până la patiserie, ci, mai ales, de un telefon de la Brand's, o agenție de descoperire a operelor de artă, care o contactase – în cea mai strictă confidențialitate – la scurt timp după ce se alăturase echipei Cholmondeley's. Știa că era mai bine să nu menționeze acest ultim motiv. Afară plouă cu găleata, așa că nu pot să garantez că sunt în stare bună.

– O să mă faci să mă îngraș, răspunse Elaine înainte de a ceda. Oh, bine atunci. Pune-o pe o farfurie, da? Și o cafea ar merge. *Cafetière*, nu mizeria aia instant.

Olivia, care până în acel moment își deschiasse haina și o agățase pe suportul de pălării de lângă ușă, făcu cei patru pași până la micuța chichinetă și puse apă la încălzit, scoțând un șervețel dintr-o cutie de pe margine în timp ce începuse să-i curgă nasul. Sufică zgomotos și speră să nu răcească; nu-și permitea să fie bolnavă.

Birourile se aflau la parterul unei case mici, construite inițial ca grajduri, în Belgravia. Când Olivia o văzuse pentru prima dată, oftase și rămăsese cam fără vlagă în fața perfecțiunii alei pietruite, a ramelor pătrate ale ferestrelor vopsite în alb și a jardinierei drăguțe pline cu mușcate roz. Era tot ceea ce își imaginase că putea fi un colț ascuns al Londrei, visând la el din dormitorul ei de fetiță, aflat în cealaltă parte a lumii.

Trei luni de treburi cotidiene plictisitoare, cu două locuri de muncă (celălalt la un bar seara și în weekend, din care își plătea, de fapt, chiria) și fără posibilitatea de a-și valorifica pe deplin educația – o diplomă în istoria artei și un masterat în artă asiatică –, nu știrbiseră strălucirea vieții în oraș.

– Este un stagiu, spusese Elaine, ca și cum asta scuza obligația de a oferi un salariu. Cu perspectiva unui post permanent, dacă lucrurile merg bine.

Era o promisiune vagă, dar Olivia rămăsese încrezătoare. Ignora ocazionalele tresăriri de vinovăție când primea onorariul de la Brand's. Agenția de descoperire de opere de artă îi sugerase ceea ce ei numiseră în mod indirect un „aranjament“. Îi plăteau o sumă nesemnificativă, dar o ajutau cu chiria pentru apartamentul ei prăpădit din sudul Londrei. Tot ce îi ceruseră era să stea cu ochii în patru și, dacă ar fi dat peste ceva dubios, să transmită informația. Ea se opunea moral furtului de opere de artă, așa că hotărârea fusese ușor de luat; și, în plus, o fată trebuia să facă tot ce putea pentru a se descurca.

Din când în când, Elaine îi permitea să se ocupe de artefactele rare și prețioase. În timp ce atingea lacul strălucitor, nedeteriorat de veacurile scurse sau lustruia o bucată de jad sculptat, și-l imagina pe creatorul lor lucrând într-un atelier mic și dezordonat, sperând că putea găsi cineva arta sa frumoasă și interesantă, fără să țină cont de faptul că într-o zi putea avea prețuri stratosferice în întreaga lume, că putea fi vândută la licitații, furată din galerii și colecții private sau că putea dispărea în haosul războiului și al conflictelor.

Elaine îi dăduse Oliviei titlul de asistentă, deși amândouă știau că era prea calificată pentru acest post. De fapt, se rezuma la un rol de cal de bătaie: preparator de băuturi calde, deschizător de scrisori, lingător de timbre, organizator ocazional al vieții personale a lui Elaine și – ceea ce Olivia ura cel mai mult – arhivator al tuturor documentelor care intrau în birou, care erau mult prea multe. Probabil și-ar fi putut asigura un post mai important la alt comerciant, deși era o industrie mică și nu existau prea mulți specialiști nici măcar în Londra. Dar Cholmondeley's era unul dintre cei mai buni, mai ales când venea vorba de artă asiatică, iar ea convenise cu ea însăși că experiența avea să fie de neprețuit, chiar dacă salariul era, deocamdată, inexistent.

Olivia se oprise la patiserie cu scopul de a o îndulci pe Elaine înainte de a aborda subiectul evaluării pe trei luni. Aduse prăjitura cu cremă și choux – cu o formă nu foarte diferită de cea a corpului bine căptușit al lui Elaine – pe o farfurie Meissen, așezând o ceașcă și o farfurioară pe măsură. Dădu la o parte o grămadă de hârtii pentru a face loc pe biroul lui Elaine, a cărui suprafață arăta întotdeauna ca și cum ar fi trecut un uragan peste ea în timpul nopții. Făcuse greșea de a face ordine pe întinderea largă de mahon doar o singură dată; nu era ceva ce avea să repete.

– Acum nu mai găsesc nimic! rostise Elaine furioasă în acel moment, iar Olivia se temuse că avea să o concedieze pe loc.

Se dădu înapoi acum și era pe punctul de a deschide gura pentru a pune întrebarea pe care o exersase în sine ea în drum spre serviciu, dar sună telefonul și rămase cu gura căscată ca un peștișor auriu. Elaine se holbă la receptorul din fața ei și întinse mâna spre prăjitură.

– Vrei să răspunzi, te rog?

Olivia se retrase în biroul din față și își luă telefonul.

– E domnul Berkeley, în legătură cu vânzarea de aseară! strigă ea după ce îl puse în așteptare.

Elaine flutură din mână ca să-i facă legătura, iar Olivia o văzu cum se lăsă din nou pe spate pe scaun, instalându-se pentru a primi felicitări într-o discuție cu unul dintre cei mai profitabili clienți ai ei.

Olivia merse la biroul ei și porni calculatorul. Teancul cu dosare de pe birou aproape că se revărsa de hârtii și își promise – din nou – că aceea avea să fie ziua în care avea să le aranjeze. Dosarele erau păstrate în partea din spate a biroului, într-o încăpere închisă, fără ferestre, care mirosea a praf și a cărți vechi. Douăsprezece dulapuri de arhivare abia lăsau suficient loc pentru a deschide sertarele. Nu era un loc plăcut.

Olivia tocmai mușcase dintr-un biscuit Rich Tea când telefonul sună din nou; o lumină roșie indica faptul că Elaine încă era pe una dintre celelalte linii.

– Bună dimineata, Cholmondeley's, spuse ea cu vocea înăbușită de gura plină de firimituri.

– Poftim? Vă rog, vorbiți mai tare! spuse o voce impunătoare de femeie la celălalt capăt al firului.

– Mă scuzați, zise Olivia în timp ce înghițea grăbită. Ați sunat la Cholmondeley's. Cu ce vă pot fi de ajutor?

– Elaine e acolo? Accentul era la fel de tăios și precis ca o lamă.

– Îmi pare rău, Elaine e într-o ședință, zise ea replica preferată a lui Elaine. Aș putea să-i transmit un mesaj?

– Oh, la naiba! Au! Dă-te jos, te rog!

– Pardon?

– Am poala plină de căței. Pe fir răsunară lătrături și scâncete. Bette a născut peste noapte. Cinci pui binecuvântați. M-a luat prin surprindere.

Tonul femeii nu era nici mulțumit, nici supărat, iar Olivia nu știa dacă să-i adreseze felicitări sau compasiune.

– Nu sunteți de pe aici, nu-i așa? Din Australia? se auzi vocea.

– Ei bine, da...

Femeia continuă:

– Un accent fermecător. Vorbești exact ca un vechi prieten de-al meu. Unde rămăsesem? Oh, da. Ascultă, dragă, spune-i lui Elaine că Beatrix a decis să vândă. Netsuke. Inclusiv... Se auziră un foșnet, altă serie de lătrături și o înjurătură înăbușită când femeia scăpă telefonul. Fata-vulpe, adăugă femeia cu voce scăzută.

O bucată de biscuit se blocă în gâtul Oliviei, care fu nevoită să țină telefonul departe de gură în timp ce tușea pentru a o desprinde. În ciuda căldurii care ieșea din calorifer, o străbătu un fior, făcându-i pielea ca de găină sub pullover.

Oare auzise bine?

– Sunteți acolo?

Olivia se adună.

– Da, doamnă...

– Pelham. Beatrix Pelham. Femeia îl spuse pe litere în timp ce Olivia nota pe un bilețel autocolant. Elaine are numărul meu.

Se auzi un clic când femeia închise, iar Olivia rămase cu privirea la cuvintele pe care le scrisese.

Fata-vulpe. Posibil cea mai rară figurină netsuke sculptată vreodată. Cu siguranță cea mai valoroasă. Olivia își amintea clar ziua în care